

MICHAIL VIKTOROVIČ VELIČKO

BESEDA O VÝCHOVĚ

Úvodní slovo přisedící – Od dětství mě zajímala témata narození a výchovy dětí, vytvoření harmonické rodiny. Hledala jsem tedy odpovědi. A jedna otázka mě velmi znepokojovala. Tak třeba řízení auta, letadla jak dlouho se to učíme? Jak dlouho studujeme, abychom se stali doktory? 2 3 5 6 let plus praxe. A tvořit osud člověka, jeho tělo, utvářet jeho morální principy, možnosti psychiky a vědomí. Učí se toto někdo? Přejímáme určité zkušenosti od rodičů, prarodičů... Bohužel v současnosti se toto spojení přetrhává. Vidíme, co vše nám přinášejí média, a mnoho matek se těmito informacemi nechá ovlivnit a v důsledku toho to děti v tomto světě nemají lehké. Naše setkání se zaměřuje na ta poznání, na ty momenty, jejichž objevením bychom vytvořili podmínky pro to, aby naše děti v sobě zformovaly lidský typ psychiky.

Veličko – Rozhodli jsme se uspořádat setkání tak, že na začátku budu přednášet, protože pokud bych hned začal odpovídat na otázky, vznikl by kaleidoskop odpovědí, ze kterého bude složité složit celek. A pokud vám přednesu, jak chápu tuto problematiku já, tak poté budou dotazy již pokládány na určitém pozadí a bude je možné provázat se všemi ostatním.

Bohužel skutečně žijeme ve velmi problematické době, protože například je možné slyšet frázi: „Jsem dobrá matka, hned, jakmile jsem se dozvěděla, že jsem těhotná, přestala jsem pít i kouřit.“. Tu vzniká otázka: A kdy během těhotenství jsi to zjistila a přestala? V lepším případě ve druhém týdnu a v horším až po několika měsících. Během těch dvou týdnů se stačila vytvořit nervová trubice, ze které bude rozveden kompletní nervový systém člověka. A pokud tyto dva týdny probíhaly na pozadí útlaku fyziologie pro ní cizími biochemickými činidly, pak nelze mluvit o tom, že se dítě narodí zdravé a bude žít plnohodnotně.

Čtu kurzy psychologie, politologie a některé další. Obecně lze celou sociologii vyložit ze dvou pohádek, „Primitivní pohádka“¹ a „Dva bohatýři“², obě jsou na YouTube. Pustili jsme je studentům třetího kurzu (20-21 let) a navrhli jim hru. Vybrat si lze roli dítěte mezi 3-5 lety nebo roli dospělého rodiče. Úlohou „dítěte“ je ptát se na děj pohádky. Úlohou „rodiče“ je vysvětlit, co stojí za příběhem pohádky. Ve dvou skupinách se hra rozpadla, nekonala se, protože jedni si nedokázali vzpomenout, jakými byli dětmi a druhí také nebyli schopni okomentovat pohádku tak, aby z ní vyvodili ten smysl, který je představen v ději.

Tedy otázka početí, zrození a výchovy dětí je zahájena. Pokud mluvíme o množství různých kultur ve společnosti, tak ve vztahu k budoucnosti je v každé společnosti nejdůležitější subkultura, ve které probíhá početí, zrození a výchova dětí, kde je jim poskytováno vzdělání. Ze starověku je známa věta „Pokud chceš porazit nepřítel, vychovej jeho děti.“. Samozřejmě, že proces formování osobnosti, její vývoj, je individuální proces. Tento proces probíhá především v rodinách a poté v dětských předškolních zařízeních, ve škole a je ukončen někdy už okolo 20. roku života a někdy je ukončen smrtí ve vysokém věku. Co probíhá v tomto procesu? K tomu, abychom chápali, co v tomto

1 <https://youtu.be/3siMZQvbroY>

2 <https://youtu.be/S1qkBr7Rj3k>

procesu probíhá, je třeba podstatně rozšířit své obzory. Pokud se podíváme na život lidstva, na život každého člověka, je možné dojít k přesvědčení, že my všichni a každý z nás jednotlivě žijeme pod vlivem objektivních zákonů života, které mohou být přiřazeny k šesti skupinám. První skupinou jsou všeobecné biosférické zákony. Ty regulují vzájemné vztahy biosféry jako systému s okolní přírodou a regulují vzájemné vztahy biologických druhů v hranicích biosféry. Druhá skupina, to jsou specifické druhové zákonitosti. To je, vzhledem k člověku, otázka – čím se odlišujeme od všech ostatních biologických druhů, které jsou v biosféře země a v čem tkví naše specifická? Odpověď na tuto otázku by obecně měla být známá všem ke konci 10. třídy z kurzu sociálních věd. Tento kurz je však demagogie, ve které odpověď na tuto otázku nenalezneme. Dále si neseme kulturu. Existují sociokulturní zákonitosti, podle kterých je kultura proměnná. Můžeme vytvořit kulturu, která zničí společnost v průběhu života několika pokolení a můžeme vytvořit kulturu, která zabezpečí harmonický pobyt civilizace na planetě v souladu s biosférou i obecně s kosmem. Existují nábožensko-etické, mravní zákonitosti, které regulují vztah majitelů rozumu. Žijeme v defektní kultuře, ve které se traduje, že etika může být všelijaká a je lokalizovaná v hranicích společnosti. Avšak, když se podíváme reálně na život, tak etika „přichází“ do společnosti zvnějšku a ze společnosti „proniká“ do okolí, protože člověk jako subjekt má vliv na mnohé, co existuje vně lidské společnosti. Vně lidské kultury. My nedokážeme žít v přírodním prostředí aniž bychom se od něj nechránili technosférou. To je naše vlastnost, aspoň tedy v současné etapě civilizace. A proto existují ekonomické zákonitosti, které jsou spojeny s produkcí technosféry a s ekonomickým zabezpečením života národů a každého z nás. Narušení těchto zákonitostí také může vést až ke zničení lidstva a jejich dodržování zase může zabezpečit harmonický rozvoj. To vše neprobíhá automaticky a nebo probíhá, ale možná, že nejsme s výsledky spokojeni a vzhledem k tomu existují objektivní zákonitosti řízení, které je také třeba znát a které zajišťují řiditelnost všemi procesy. Realita je taková, že my nic z toho ze školních kurzů neznáme. Znat tyto věci není obecně nutné, člověk může dělat mnohé věci tak „z rozmaru“ a mohou dopadnout dobře. Ale přesto je lepší je znát, abychom se vyhnuli chybám, jak svým, tak i chybám ostatních a nezpůsobili škody, které mohou a také nevyhnutelně budou nastávat jako důsledek chyb. Zde je tedy obecný základ, na kterém bude dále probíhat výklad o člověku a dětech.

Pojďme se podívat na to, co probíhá v biosféře. Larva komára ukončila svůj vývoj, vyvinul se komár a vzlétl. Stal se plnohodnotným zástupcem svého biologického druhu. Koloušek se narodil, máma srna ho olízla a už za půl hodiny mládě běhá za ní. Narodil se člověk. Provedeme paralelu. Novorozený kojenec, vzhledem k úrovni svého rozvoje odpovídá u opic okolo 50-60 procent vývoje jejich plodu. Tedy se nejedná ani o nedonošence a z pohledu jakékoliv opice jde o potrat. Přesto se člověk rodí právě tak. Proč? Protože vedeme v poměru hmotnosti hlavního mozku u dospělého k mozku novorozeného dítěte. Tento poměr je nejvyšší v biosféře. A pokud bychom se rodili na té úrovni tělesného rozvoje, která je charakteristická pro jiné opice nebo pro ostatní druhy savců, tak ženské rodící orgány by musely být takové, že by se žena mohla jen stěží

pohybovat. A z této tělesné osobitosti lidí vyplývá skutečně mnoho, jestli ne všechno v životě naší civilizované společnosti.

Především je nutné zmínit, že člověk je kulturní druh. A co je to kultura? V humanitních disciplínách panuje na toto téma mnoho demagogie a přímá a zřetelná definice, co to je kultura – je to informačně-algoritmický systém. Informačně-algoritmický systém je soubor cílů, cest a způsobů jejich dosažení. Kultura je ale produktem lidské tvořivosti. Je možné si představit situaci, že v důsledku civilizační katastrofy se stará kultura prakticky úplně vynuluje a potom zůstane co? Potom zůstanou instinkty. A co to jsou instinkty? To je také informačně-algoritmický systém. Pokud se na věc podíváme skrze pozici Dostatečně všeobecné teorie řízení, tak jaký je úkol celého toho komplexu instinktivních programů biologických druhů? Především zajištění reprodukce populace v přírodním prostředí. Pokud to chápeme tak, že základní úroveň – to jsou instinktivní programy chování a nadstavbová úroveň – to je kultura, která vzniká v důsledku naší tvořivosti. Tak toto pochopení nám umožní uvědomit si jak probíhají vztahy mezi lidmi, jak zakládat rodinu, jak vychovávat děti. Například – pokud se novorozené dítě není schopné samo o sebe postarat a není dokonce schopné se samostatně pohybovat, tak co musí být zapsáno v instinktivním programu? Matka musí o dítě pečovat. První rok, dva je hlavní místo dítěte v náruči matky. Pokud se nenachází v náruči matky, tak co? Křik a pláč. A pláč a křik končí teprve až když se zase vrátí do náruče matky. V této situaci se matka může věnovat čemu chce? Nemůže. V lepším případě pouze krátkodobě. Pokud se všemu může věnovat pouze krátkodobě, tak co? Kdo se musí postarat o zabezpečení života? Otec nebo někdo z dospělých. A vzhledem k tomu, pokud vidíme instinktivní uspořádání programů biologického druhu *Homo sapiens* podle pohlaví, tak jestli je matka schopna pustit dítě z náruče a nestarat se o něj, tak se jedná z biologického pohledu o defektního jedince. Pokud se má otec starat o ženu a dítě, má to dělat v automatickém režimu. Prakticky u všech národů je pořekadlo typu: „Nikdo není hrdina před svou ženou.“. Dále vzniká otázka o mužské prűpovídce: „My nerodíme, jen zasuneme a jdeme dál.“. Toto je také ukazatel biologické defektnosti, narušení instinktivního programu reprodukce biologického druhu.

Dále. Téma genetiky člověka. Genetický mechanismus všech druhů je také dvouúrovňový, protože první úroveň je DNA. Buněčné jádro a mitochondrie. Druhá úroveň je biopólová komponenta genetického mechanismu. Člověku je vlastní obojí. A tento dvojí systém fyzikálních nositelů, hmotného a pólového, on nese genetický program rozvoje organismu. Přitom je třeba si uvědomit, že genetický program rozvoje organismu není autonomní. Pokud by byl autonomní, tak by to probíhalo asi takto: Člověk by se narodil. Potom by probíhalo 20 let letargického snu. V dvaceti letech by byl fyzicky silný, intelektuálně plnohodnotný, všechny nezbytné znalosti by byly nějakým způsobem vytvořeny. Ale vzhledem k tomu, že genetický program rozvoje organismu není autonomní tak organismus i psychika se mohou plnohodnotně rozvíjet v jednom jediném případě. Pokud existuje vliv okolního prostředí, který odpovídá etapám rozvoje toho organismu, té osobnosti. V důsledku toho se v interakci s vnějším prostředím formuje i tělo, formuje se

biopole i psychika. A samozřejmě rodiče, rodina a společnost jako celek jsou také jeden z faktorů prostředí, které působí na genetický program, který na ně reaguje tím či oním způsobem. Zde existuje ještě jedna skutečnost. Na rozdíl od všech ostatních biologických druhů, struktura psychiky člověka, pokud ji chápeme jako informačně-algoritmický systém, není naprogramovaná jednoznačným způsobem. A člověk může tělesně dospět s různou strukturou psychiky. Pokud je u něj vše podřízeno instinktům, tak se tím pádem neodlišuje od druhých opic, bez ohledu na to, v jak rozvinuté technosféře žije. Bude to opice s granátem, atomovou bombou, atomovým reaktorem, chemií a s mnoha dalšími věcmi, které jsou nebezpečné jak pro ni, tak i pro ostatní. Pakliže konflikt řídicích programů – normy kultury a normy instinktů – dopadne ve prospěch norem kultury, nevznikne ještě člověk. Protože přejde ještě několik desetiletí a počítačové firmy přijdou s roboty-androidy a vám bude pochopitelné, že jde o mechanismus a ne o člověka teprve až když uvidíme vnitřnosti tohoto robota, které nejsou takové, o jakých jsme se učili v lekcích anatomie. A nebo to poznáme při těch situacích, kdy programové zabezpečení tohoto robota mu v určitých situacích neumožní se správně chovat, dojde ke zhroucení programu nebo se nebude chovat adekvátně.

A často je možné vidět, že lidé nejsou schopni realizovat tvůrčí potenciál v těch či oněch situacích. A najít způsob řešení nově vznikajících problémů, dříve v kultuře neexistujících, pomocí kterých by se dalo z těchto problematických situací vyjít bezpečně. A tvůrčí potenciál člověka, v tom případě, že je plně rozvinut, může být realizován různými způsoby. Jedna varianta – „To, co chci, to tak také bude!“, bez jakýchkoliv morálně-etických hranic. „Pokud si někdo myslí, že nemám pravdu, dokažte mi, že je lepší, pak se mu podřídím. Pokud ne, trpte a přijímejte mě takového, jaký jsem.“. Tento typ chování popsal Lermontov ve své poemě „Démon“, a celkově lze takto i uvažovat o démonickém typu psychiky. Lidský typ psychiky má také svůj přirozený základ, protože pokud se obrátíme k Abrahámovským náboženstvím, tak všechny trvají na tom, že při stvoření člověka do něj Bůh vdechnu svého ducha. A pokud toto interpretujeme v terminologii fyziky, tak to lze chápat v tom smyslu, že v lidském biopoli je nějaká složka, která se nenachází v biopolích jiných organismů. Tato složka lidského biopole je nositelem přímého spojení s Všemohoucím a v kultuře všech národů je tato složka nazývána studem a svědomím. Navíc bych chtěl poukázat na ten rozdíl. Pokud se obrátíte na literaturu do roku 1917, tak stud a svědomí se v ní interpretují jako vrozené vlastnosti člověka, které je kultura schopná potlačit. A v literatuře po roce 1917, když se ateismus stal normou života, se stud a svědomí interpretovaly jako získané vlastnosti člověka, kterým se člověk musí naučit v dětství. Jedná se tedy o protirečící si pozice.

Pojďme si shrnout to, co je před kulturou. Existují instinktivní programy dospělých, na základě kterých si matka vybere toho, kdo bude otcem jejích dětí. Ona toto může dělat neuvědoměle, intuitivně, může to dělat vědomě, ale je to ona, která si vybírá. A ona vyzařuje něco, na co muž reaguje, rezonuje a žena se pro něj stává zajímavou. Zde nastupuje druhý moment – žena buď potvrzuje svůj výběr, nebo ho odmítne a situace se

vrátí k původnímu stavu. Pokud je výběr proveden, proces je zakončen a potom se narodí dítě.

Evropa nám nabízí výchovu dítěte ve stylu unisex. A v Norsku se řeší problém o tom, že devítileté dítě si má právo určit své pohlaví. Pokud jeho tělo neodpovídá tomu, co si vybral, tak chirurgové musí zasáhnout a předělat dívku v pseudochlapce a chlapce v pseudodívku. A pokud se obrátíme ke genetickým programům rozvoje organismů u dívek a chlapců, zjistíme, že jsou různé a že se oba programy orientují na to, aby vznikla plnohodnotná dospělá osoba druhu *Homo sapiens*. O kultuře zde zatím není řeč. V čem je rozdíl? Rozdíl je především v tom, že dívky dosahují pohlavní zralosti dříve než chlapci a v rozvoji těla předbíhají chlapce. Jde o rezervu sloužící k přežití biologického druhu v podmínkách, ve kterých je naše porodnost zdaleka ne nejvyšší v biosféře planety. Narození jednoho, zřídka dvou dětí za rok, to je maximální tempo reprodukce pokolení. Déle vzniká otázka úmrtnosti. Úmrtnost krokodýlů je taková, že ze sta procent vylíhnutých jedinců přežije do doby, než může přivést na svět další potomstvo, okolo 10-15 procent. Statistika úmrtnosti v Ruském impériu. V 19. století byla mezi obyčejnými lidmi medicína lidová – babky znacharky a dědové znachari. Polovina dětí umírala dříve, než dosáhla věku 10 let. Ze zbylých zemřela polovina do 40 let. Ti, kteří překonali 40. rok života si udrželi více méně normální zdraví a schopnosti, pokud jim to dovolily jejich biologické rezervy organismu a byli i tací, co překonali hranici sta let, přičemž ti století často vypadali lépe a byli schopnější než ti současní 70-80letí penzisté. Tedy problém přežití potomstva u člověka je aktuální v případě, že je úroveň rozvoje kulturu nulová.

Jak zabezpečit přežití potomků a rodiček? Jsou dvě možnosti. První – vyvarovat se dopadu všemožných hrozeb a nebezpečí. Druhá – dostat je z dosahu nebezpečí i za cenu sebeobětování se. Pojďme se podívat, vycházejíce z nutnosti rozhodnout tento problém reprodukce nových pokolení a jejich přežití. K tomu, aby děti a matky nebyly v nebezpečí, je potřeba čeho? Matka musí cítit nebezpečí na sto honů a vyhnout se mu. A pokud se podíváme na to, jak vyrůstají děvčátka, uvidíme, že u nich probíhá taková fáze, že se dívka stává moudrou a rozumnou jakoby tak náhle. Ale ne v tom smyslu, že by dokázala objasnit všechny taje světa, ale rozumnou a moudrou v tom smyslu, že neleze do transformátorových stanic, do zásuvek. Ona se neúčastní experimentů, které mohou vyvolat výbuch a podobně. Všechna nebezpečí ona zešíroka obchází. A pokud to bratr nebo dospělý dělá, ptá se: „Jsi pitomý? Nedělej to!“. Dívka si jako první osvojuje intuici. Podívejme se na to dále. Předpokládejme, že genetický program rozvoje psychiky u chlapce je analogickým tomu výše zmíněnému programu u dívek. Co by se dělo? Chlapec si osvojuje intuici, a protože není rozptýlen pečováním o dítě, cítí nebezpečí ne na sto honů jako dívka, ale na dvě stě, podřízen instinktu sebezáchovy. Co se stane? Nejde o to, že by se chlapec stal dívkou, ale jde o to, že přežití matky s dětmi v podmínkách přírodního prostředí bude výrazně nižší. Proto je potřeba čeho? Proto je potřeba v situaci, kdy intuice matky nezafungovala a ona a děti se ocitly v nebezpečí, aby se našel někdo, kdo by je mohl vyvést z nebezpečí až do sebeobětování se. Proto, pokud populace ztrácí samice, má velké problémy s reprodukcí. Pokud umírají samci, tak je polygamie v této situaci přípustná.

Díky tomu se může populace obrodit. Takže vzhledem k tomu genetický program rozvoje chlapců prochází takovou etapou, ve které si chlapci začínají hrát s nebezpečím. Klasická fráze krokodýla Geny ze známé pohádky „Když já jsem byl malinkým krokodýlem, nikdy jsem nelezl po transformátorových stanicích.“. Gena, pokud neklame, tak po nich nelezl pouze z jediného důvodu. A to z toho důvodu, že v džungli, ve které žil, takové stanice nebyly, ale jistě tam byla řada nebezpečí. A pokud si Genu představujeme jako vzor starostlivého muže, tak se jistě zabýval podobnými věcmi.

Všichni jsme v dětství četli nebo viděli dobrodružství Toma Sawyera. Teta Polly v sobě znázorňuje skutečnou tetu Marka Twaina. Reálná teta Marka Twaina vychovávala chlapce Sama. Jednou jí bylo řečeno, že se Sam při hře s dětmi utopil v řece Mississippi, na což teta reagovala: „Komu je souzeno být pověšen, ten se neutopí.“. K večeru se Sam vrátil domů. A teď se podívejme na život vysoce civilizované společnosti. Město, sociální zajištění vysoké. Chlapec se ocitá ve fázi hry s nebezpečím, je to jeho fyziologická potřeba. Na vesnici není problém. Kam oko dohlédne je les, řeka, hrajte si jak chcete, nic zlého nezpůsobíte. Město – komfort dospělých. Chlapec si začíná hrát s nebezpečím a začíná narušovat komfortní prostředí dospělých. Jak je to dospělými charakterizováno? Zločinnost dospívajících, antisociální chování. V důsledku potlačování tohoto chování ze strany dospělých dochází k tomu, že se z chlapců stávají „baby“, protože rodit nemůže z principu a psychicky už není chlap, jelikož se genetický program rozvoje chlapce ve smyslu vývoje těla a psychiky potlačuje. Pokud se ohlédneme, tak v historii zanikaly mnohé regionální civilizace v důsledku toho, že zabezpečili poměrně vysokou úroveň sociálního zabezpečení v městském prostředí, čímž potlačovaly genetický program rozvoje chlapců. V důsledku toho byl v této civilizaci porušen proces reprodukce biologického druhu. Potomci nedokázali v určité fázi vytvořit alespoň tu kulturu, kterou zdělili od předků. A více životu přizpůsobení sousedi, stojící na, dalo by se říci, nižší úrovni civilizačního rozvoje, přišli a smetli tuto kulturu. Jak se to pokoušeli zachránit? Vznikaly různé kultury do vzniku křesťanství, do Abrahámovských náboženství. Tedy snažili se to zachránit pomocí magie, nechápavše původ problému.

Co v současnosti probíhá v Evropě? To samé. Pokud si na internetu vyhledáte pokus s názvem „Universe 25“. V něm vytvořili ráj pro myši, kde nebyly žádné překážky. Měly dost potravy, několikrát se proměnila populace, přišly biologické deformace, přestaly se rozmnožovat a konec. Chápejte, hlavní problém civilizací je v tom, že pokud psychika dospělých není lidská, tak musí mechanismy přirozeného výběru likvidovat biologicky méněcenné. Pokud tyto mechanismy potlačujeme rozvojem medicíny, „umělým“ prostředím bydlení, kde bydlíme a přitom se nestáváme lidmi a zůstáváme být opicemi a roboty, tak přichází mechanismus biologické degradace a dochází k samolikvidaci civilizace. Proto pokud hovoříme o vztahu Ruska se Západem, tak nemá smysl s ním bojovat. Protože za dvě, tři pokolení Západ nebude existovat v té podobě, v jaké je dnes. Jediné, co může západ zachránit, je přejít k jiné kultuře, která by zaručovala to, že dospělý člověk přestane být opicí. Týká se to osobitostí etap rozvoje chlapců a dívek – rozvoje jejich psychiky.

Žijeme v defektní kultuře, ve které proces rozvoje psychiky chlapců a dívek nedochází do konce. V čem se to projevuje? Podívejme se na to takto – pokud by se dívka rozvinula do konce, získala by si osvojila intelektuální moc, vůlové návyky a adekvátně by se chovala v nebezpečných situacích. Příklad: rok – 1956. Severní Atlantik – dochází ke srážce švédské lodi „Stockholm“ a italské lodi „Andrea Doria“. Dojde k němu asi v 23:20 místního času, v noci. Velká část ubytovaných spí. Okolo 7:30 byla dokončena evakuace pasažérů a posádky na jiné lodě. Před tím, než odjedou, skupina kontroluje loď a v nižších palubách, které se již zalévají směsí vody a lodního mazutu, nacházejí skupinu žen. Co se tam tehdy stalo? Hysterie na téma „Vypadněte, jsme nahé!“. Srážka proběhla v 23:20. Evakuace lidí skončila v 7:30 nebo o něco málo později. Tedy proběhlo minimálně 6 hodin od momentu katastrofy, tedy času dost na posouzení probíhající situace a adekvátně se tomu zachovat. Ne. Loď se potápí. Oni se schovávají a skupině zachránců oznámí „Vypadněte, jsme nahé“. Chlapci je popadli, vynesli ven a všechny zachránili.

Ve všech jazycích existuje ekvivalent fráze „Po boji je každý generál“. Co to znamená? Jde o to, že pokud on neposlušal svou intuici nebo intuici své družky a chyboval, je schopen tu chybu vysvětlit a říci, co bylo třeba dělat jinak. Ale proč až po „boji“ a ne před ním? Jde o ukazatel toho, že většina ze statistické masy neprošla plnohodnotně celou cestu osobnostního rozvoje ani v oblasti formování těla, ani v oblasti formování psychiky. Dále je třeba uvést, že v dávných kulturách a civilizacích získali plnost práv již lidé ve věku 13-14 let. A tento věk také vědomě předbíhá dokončení formování těla. Proč? Protože v minulosti si mysleli, že dospělý, to není tělo, ale určitý charakter. Pokud je člověk podřízen instinktům, tak se za dospělého nepovažoval. Tedy starali se o to, aby se plnost občanských práv, podle dnešního slovníku, dostala člověku jako důsledek výchovy začátkem mladosti. Jako začátek mladosti počítáme probuzení pohlavních instinktů. K tomuto momentu se má charakter zformovat tak, aby člověk nebyl otrokem instinktů. Co je potřeba k tomu, aby člověk nebyl otrokem instinktů? Pokud chápeme lidský typ psychiky jako zdroj zamýšlení se na témata o tom, co je to dobro a zlo v jejich konkrétnosti, přičemž ne v subjektivních interpretacích situace, ale v objektivních, tak potom je možné lidský typ psychiky definovat jednou frází – „U něj je vůle podřízena diktátu svědomí.“. Svědomí – přímé spojení s Bohem. Svědomí nelze oklamat. Svědomí vždy usvědčuje a ve vztahu k situaci předem člověku ukládá, co má udělat a co nemá udělat. Pokud jsme ignorovali hlas svědomí, tak poté, co jsme chybovali, nám hanba odhalí naše nesprávné činnosti. A s hanbou nelze žít. Pokud hovoříme o studu, tak i v těch kulturách, kde náboženství hovoří o tom, že sebevražda se trestá věčným peklím, lidé podléhající hanbě ji stejně páchají. Jak se má věc u nás? Pokud se někoho zeptáte, kdy se on naposledy zčervenál studem, tak mnozí se zamyslí a vrátí se v paměti někdy do dětství. Vzhledem k tomu, že výchova v rodině, ve škole, jakožto v organizaci učebně-výchovného procesu probíhá tak, že u většiny vypadává stud a svědomí z algoritmiky jejich chování. Pokud ne do sedmi let věku, tak bezpečně do začátku mladosti. Dále – aktivizace studu a svědomí má epizodický charakter v dospělosti a ne všem je to příjemné. Tedy kultura je vytvořena takovým způsobem, že ve většině my nedopovídáme definici člověka, kde má

být vůle podřízena diktátu svědomí. A vůli je možné charakterizovat jako schopnost podřídit sám sebe i průběh událostí okolo vědomé cílevědomosti. Cílevědomost má v tomto případě vycházet z diktátu svědomí. Inu toto vše lze říci o instinktivním pozadí i automatické, vždy spolu s člověkem existující bázi, na základě které se rozvíjí kultura. Dále je fakt, že kultura je faktor prostředí, který nás ovlivňuje a který ovlivňuje náš genetický program rozvoje organismu i psychiky během celého života. Pokud budeme hovořit o tom, jak se biologické druhy přizpůsobují vlivu prostředí, tak proces adaptace má také dvouúrovňový charakter. Dále je fakt, že kultura je faktor prostředí, který nás ovlivňuje a který ovlivňuje náš genetický program rozvoje organismu i psychiky během celého života. Pokud budeme hovořit o tom, jak se biologické druhy přizpůsobují vlivu prostředí, tak proces adaptace má také dvouúrovňový charakter. Pomalu, co se týče výměny populace, se my i všechny druhy přizpůsobujeme změnou genetiky. Přičemž existují výzkumy, které říkají, že noosféra planety i genetika organismu se mění ještě dříve, než změny v prostředí ve skutečnosti nastanou. A co se týče rychlých změn, to každá osoba se přizpůsobuje individuálně v závislosti od jejích návyků a tvořivého potenciálu. To je charakteristické pro člověka. A tímto způsobem vytváříme kulturu. Přičemž ji můžeme formovat dvojím způsobem. Uvědoměle, cílevědomě ji modifikujeme a nebo nevědomě, bezcílně do ní přinášíme nějaké změny. Ale historická realita je taková, že pokud něco děláme v nevědomé účelovosti, vždycky se najde nějaký manipulátor, který má nějakou (svou) koncepci globalizace, takže nám to, co on pokládá za nutné, začne podsouvat jak pod vědomou účelovost, tak i pod nevědomé účelové jednání.

Pokud věc chápeme tak, že člověk, to je vůle podřízená diktátu svědomí, tak to nejhorší, co mohou udělat rodiče vychovávající děti, je vynutit si u dítěte poslušnosti. Protože k tomu, aby se zformovala vůle a svědomí nebylo zadušeno, musí dítě projevovat iniciativu. Jeho iniciativa může být jak správná tak nesprávná. Úkol rodičů má být povzbuzovat tuto iniciativu a nasměrovat ji tím směrem, aby na hranici mladosti došel ovládajíc vůli i uvědomělou cílevědomost v jeho životě. V takovém případě existuje šance, že projde pubertou, aniž by sám sobě a okolí přinesl škody. Například v prastarých kulturách obřady a iniciace při přechodu z mladosti do „puberty“, kde se začaly projevovat instinkty, sloužily k tomu, aby dítě mohlo projevit vůlové schopnosti vzhledem k tomu chápání fungujícím v té či oné kultuře, jak by se tyto vůlové schopnosti měly projevovat u dospělých. Pokud rodiče dokázali pošlapat vůli i svědomí, a tyto věci jsou navzájem propojené, v dítěti se v dospívajícím věku probouzejí instinkty a je to. Pokud je to dívka, tak se stane „lehouč“ děvčátkem, pokud chlapec, tak může snadno skončit ve vězení. Proč? Protože existují stádní instinkty. Děti se shromáždili, mají sílu, rozum nepotřebují, energie je víc než dost, stádní instinkt se aktivuje a pokud je dokonce někde kolem dívky, před kterou je možné se předvést... A nakonec může dojít k vážnému zločinu, který nikdo nechtěl. A pokud si prohlédneme kriminální statistiku, tak v takových skupinových zločinech celkem často vidíme zamíchané děti ze zdánlivě zabezpečených rodin. Hraje na klavír, čte a doma je moc hodné. A na ulici se předvedl a nikdo neví, odkud to přišlo. A právě odtud. Rodiče mohli udusat intuici, mohli vytěsnit svědomí, domoci se poslušnosti,

mohli uhasit vůli. Ale vůle a svědomí to jsou jediné faktory, které dokáží čelit aktivizaci instinktů stádního chování v nevhodném okolí. Přičemž tyto stádní instinkty jsou vlastní i jiným biologickým druhům. V literatuře byl popsán experiment. Sled, to je ryba, která nežije sama, ale vždy v hejnu. Akvárium, v něm je hejno sledů. Vylovili jednu rybu a téměř celý mozek jí vyjmuli, ale pouze tak, aby nezemřela a mohla žít. Když se jí zahojily rány, vypustili ji zpátky a ona se stala faktickým vůdcem hejna. Protože hejno reaguje na to, kdo první zareagoval na změnu situace, kdo zadal linii jednání. Jakékoli primitivní činnosti se uskutečňují rychleji, než promyšlená reakce, která by se hodila pro danou situaci. Proto čím hloupější, tím je větší šance na to, aby se ryba stala vedoucí v hejnu. Proto má zločinnost mladistvých svůj generátor v rodině, která dokázala potlačit vůli iniciativnost svědomí a domoci se poslušnosti. A to je vše, co se týká normální výchovy dětí.

Ale žijeme v takové době, kdy se stává i taková „věc“, jako jsou nevlastní děti. Buď jsou adoptovány z dětských domovů, nebo se rodina rozpadne a muž či žena spolu s dětmi vstupuje do druhého manželství a vznikají problémy. V čem je podstata těchto problémů? Podstata je v tom, že se rozešli pouze tělesně. Pokud vezmeme v úvahu biopolové vzájemné interakce mezi lidmi, tak vzhledem k tomu, že patříme ke stejnému biologickému druhu, existuje egregor – kolektivní duch lidstva. A v tomto kolektivním duchu jsou segmenty národů, segmenty chlapců, dívek, segmenty odpovídající každému rodu. A fakticky adoptivní dítě náleží svému rodnému duchu biologicky. Jeho genetiky je taková, že je dítě na tento duch nastaveno. Dále se stává, že pokud se adoptivní rodiče zabývají jeho výchovou, tedy jeho přípravou k dospělému životu, řeší jeho problémy, tak potom v důsledku toho dítě přilne k novým rodičům, v jejich biopolích mu je komfortně a ono začíná čerpat informace i algoritmiku chování z rodového ducha adoptivních rodičů. Pokud k tomuto nedochází, tak vše, co dítěti nedává adoptivní rodina nebo do rodiny vstupující „nový“ člověk, vše si čerpá ze svého rodného ducha, ze svého rodného eggregoru. Ale pokud se dítě narodilo do špatné rodiny, tak v jeho rodném duchu není mnoho algoritmů, cílů ani informací, které by mu umožnily dobře žít. Tak se stane, že pokud nejsou ani adoptivní rodiče schopni si poradit s výchovou adoptivního dítěte, tak vzniká celá plejáda problémů. Vzhledem k tomu, že pokud člověk žije bez smyslu, na základě automatismů, které se nachází v jeho nevědomých úrovních psychiky, tak automaticky pracuje všechna algoritmika, která se nakupila v jeho rodném duchu. Pokud se podíváte na životy mnohých rodů v návaznosti na pokolení, tak uvidíte, že osudy mnohých potomků opakují v určitých kombinacích události z biografie jejich předků. Dobře, pokud jde o pozitivní události, ale pokud to nejsou pozitivní události, může rod klidně vyhynout. Ještě k tématu výchovy adoptivních dětí existuje pohádka „Vlk a telátko“³, který nám dává příklad, co je třeba dělat, aby se děti udržely v kvalitě lidí. Vlk se tam potýká s tím samým úkolem a počíná si naprosto příkladně.

Teď je třeba říci pár slov o našem systému vzdělávání. V minulosti fakticky veškeré vzdělávání bylo uvnitř rodiny a dnes systém vzdělávání stojí vně rodiny a vzdělává i

3 <https://youtu.be/5hfcuRh6NX4>

vychovává naše děti. Především je tento systém antibiologický, protože genetický program rozvoje potřebuje pohyb. Škola ubližuje dětem psychicky i tělesně naprostou absencí pohybu. Pokud vás zajímají medicínské práce na toto téma, doporučuji práce Vladimíra Filipoviče Bazarnova. Tam je vše obstojně rozebráno. Druhá strana mince je taková, že způsoby výchovy a uvědomění si světa u dívek a chlapců jsou různé. Kromě toho se různí ve svých vývojových periodách. A vzhledem k tomu, pokud chcete dosáhnout efektivního systému vzdělávání, tak vzdělání chlapců a dívek musí ve většině předmětech probíhat různě. Pokud ale vytvoříte chlapecké a dívčí školy, postavíte stěnu mezi nimi a budou z toho problémy v dospělosti. Proto by mělo být společně několik předmětů obecné kulturní povahy, na jejichž základě se formuje morální, etická a kulturní jednota společnosti, a třídy chlapců a dívek by měly být sloučené na tyto předměty. Druhá osobitost našeho vzdělávání. Pokud se obrátíte do minulosti, tak žrečské vzdělání se dříve vytvářelo na citovém intuitivním základě. Pythagoras – filosof, matematik, jak hovoří některé zdroje, nebral do učení lidi, kteří neuměli hrát na nějaký hudební nástroj. Proč? Protože svět, to je vlnění, jsou to vlnové procesy. A pokud člověk umí hrát na hudební nástroj – jde o nepřímý ukazatel toho, že vnímá vlnové (kmitavé) procesy a je schopen harmonicky řídit jejich průběh. Pokud neumí, tak to není garance toho, že je nevnímá, ale efektivita učení bude statisticky nižší, protože ti, kdo to nevnímají, je potřeba učit tomu, aby je vnímali.

Jak probíhá proces osvojení si nových znalostí. Zde je primitivní příklad. Díváte se na nějaké video o vaření, jak uvařit polévku. Zvuk je možné vypnout, používá se tam známá zelenina, ovoce, co a jak se dělá nožem, co jinými nástroji a tak dále. Žádná slova k tomu, abyste reprodukovali ten proces, nepotřebujete. To je ukazatel toho, že na smyslově-intuitivním základě člověk získává nějaký obrazný nebo skrze sluch melodický „obraz“ světa. Potom on tento proud vjemů porovná s tím obrazem světa, který má v psychice a na tomto základě vypracovává svojí linii chování. Slova a slovní zásoba je třeba, když člověk potřebuje předat svou vnitřní vizi druhému člověku. Tak k tomu používá slova. Dále pokud chcete něco říci 3-5letému dítěti, u něhož je určitá úroveň rozvoje, tak je třeba vybírat určitá slova. Pokud to samé chceme říci dospělému, zase volíme jiná slova. Pokud půjde o úzce specializované odborné činnosti, tak použijeme zase jiný slovník, který bude odpovídat odborné sféře. Ale „video“ ve vašem vnitřním světě je jedno a to samé, i detailnost toho „videa“ stále stejná.

Ve škole je získáván jako první návyk – číst a psát. O Stalinovi se dnes mluví jako o tyranu a despotovi. Tento „tyran“ a „despota“ hned po válce dal tvořit školy, ve kterých byly až dvě třídy přizpůsobené k promítání filmové projekce. A byl rozvinut program kinematografizace škol a „Lenauchfilm“ bylo jedním ze studií, které se zabývalo natáčením filmů cílených na proces učení se ve školách. Teď je pro nás otázka replikace videa snadná záležitost – film z jednoho počítače nahrajeme na flash disk a stejný film přes „flashku“ přeneseme do druhého počítače a je to. A v té době? Standardní projekce filmu je 24 snímků za sekundu, film ve fotoaparátu má 36 snímků, to znamená za 1.5 sekundy nám dojde ve foťáku film. A škol máme plno. A reprodukce filmů, to je kolik chemie je třeba

na výrobu filmu a na jeho zpracování. A 35 milimetrů, 24 obrázků za sekundu to bylo neúnosné pro ekonomiku země to zajistit pro všechny školy. A přesto byl vytvořen systém kinematografizace škol založený na standardu 16milimetrového filmu a ne 24, ale 18 snímků za sekundu k tomu, aby všechny školy, všechny učební programy byly doprovázeny vizuální představou, což působí na pravou hemisféru mozku. Koncem 50. let byl program zrušen. Přišlo tání, demokracie a překonání následků Stalinovy „tyranie“. Nyní jsou dětem předkládány Puškinovy verše: „A ryjíc měkké brázdy, smělá kibitka v dál se rozletěla, s ní vozka na kozlíku svém...“. Dítě na prvním stupni ještě neví, co jsou to brázdy. Možná mu jeho fantazie nakreslí třeba nějaké měkké zvíře. Co to je kibitka také neví, ale asociativní myšlení funguje (pozn. kibitka je kočár a v ruštině se kibitka podobá slovu kubitka – krychlička). A představí si tedy něco jako krychli jako druh vozidla, které má destruktivní účinek na ony měkké brázdy, v důsledku čehož je rozrývá. Vozka se (pozn. vozka v ruštině – Jamšik) z úhlu pohledu dítěte jeví jako specialista na kopání jam. Je to zřejmé. Jakmile znehybníte školáka a dáte mu číst texty, tak psychika školáka pracuje přesně v tom režimu, jak bylo ukázáno u těchto veršů. On k tomu nemá ty obrazy. A proto, aby měl obrazy, musí se školák pohybovat, jeho senzorický systém musí být aktivní a k tomu kromě textu musí být i doprovodný videozáznam. No současný systém vzdělávání toto neposkytuje. Z toho důvodu reformy, které byly provedeny nejen v postsovětské době, charakterizují Ministerstvo školství a vědy jako legalizovanou bandu obchodníků s dětmi, které cílevědomě děti mrzačí, a to navzdory skutečnosti, že po celou dobu ještě za sovětských časů lidé, kteří chápou biologii, fyziologii a psychiku dětí, volali po tom, aby byl systém vzdělávání kardinálně změněn tak, aby byl stimulem k plnohodnotné realizaci genetického programu rozvoje organismu a psychiky u chlapců a dívek. Nyní děti v sedmi letech nastupují do školy již zmrzačené televizí a nehybností z městského bytu. Během prvního ročníku ve své většině ztrácejí zdraví a v maturitních třídách jsou zdravé děti vzácností. Když nastupují na vysoké školy, kde ještě existuje sovětský systém výuky, tak nejsou díky v roce 2009 uvedeným sjednoceným testům na univerzitu připraveni. Petrohradská elektrotechnická univerzita se rozhodla zjistit, jaká je reálná úroveň přípravy nově příchozích a podrobila je testu ze sovětských časů z fyziky a matematiky. Ve fyzice byla průměrná známka 2,4 a v matematice 2,6. To, že u fyziky byl průměr horší, je tím, že fyzika potřebuje intenzivní práci pravé hemisféry, obrazného myšlení, které škola záměrně potlačuje. V 70. letech byly na této univerzitě obory, kam pro vstup bylo třeba mít skóre 23, průměrnou známku jste museli mít tím pádem vyšší než 4 a ve vstupních testech dostat maximálně jednu 4. Pokud jste měli dvě 4 nebo byla průměrná známka 4, tak vás na tyto obory nepřijali. V současnosti na mnohých univerzitách je, jak říkají rektori, první kurz analogem „Rabfaka“ z 30. let (pozn. příprava sovětských dělníků na vstup na vyšší vzdělání), kde absolventi škol „dozrávají“ do té úrovně, která jim umožňuje zvládnout vysokoškolské programy. Dále se ukazuje, že nemalá část studentstva našich dní není schopna si samostatně zapsat shrnutí lekce. Přednášku je třeba zastavovat a diktovat jednotlivé body. Z toho, co si zapíší sami, nemohou už za týden pochopit obsah přednášky. To, co proběhlo a nazvalo se to „reforma vzdělávacího systému“, je zločin. Kompozice trestného činu je od poskytování nevhodné kvality služby

až po zradu státu. Protože příjemci výhod z tohoto pádu kvality vzdělávání jsou geopolitičtí konkurenti Ruska a mezinárodní organizace, pro které je Rusko pouze objektem vykořisťování a ruský národ – mnohonárodnostní obyvatelstvo Ruska – to je civilizační rys a ne etnonym (pozn. označení určité skupiny), tak ten je určen ke zničení. Zde v takových podmínkách musíme začít. Rodit, vychovávat děti, dávat jim vzdělání, překonávat tu státní politiku, která tu existuje celou tu dobu od roku 1953.

Otázka – Jak u dítěte formovat a rozvíjet svědomí? Jakým způsobem upozornit dítě, že učinilo něco špatně nebo se mýlí? Používat systém trestů, povzbuzení, pochval? Jak správně použít zpětnou vazbu a neuškodit? Jak zabezpečit dítě vším nezbytným pro jeho rozvoj a tvořivost a nerozmazlit? Jak ho přiučit práci?

Ano, je to obsáhlá otázka. Začnu tím, že přísným je především třeba být hlavně ve vztahu k sobě samému. Protože pokud demonstrujete dítěti příklad přísnosti ve vztahu k sobě samému, svůj návyk sebeovládání, tak dítě to bude všechno přebírat. Toto chování se pro dítě stane přirozené a nebude potřeba být k němu přísný. Zdaleka ne vždy je přísnost správná cesta. To je jedna strana mince. A druhá strana mince. Je možné a dokonce potřebné, abychom se s dítětem mazlili. Nelze je podporovat v tom, že se pokouší omotat si rodiče a prarodiče okolo prstu. Nelze, protože organizmus dítěte není ještě ve stavu nést plnohodnotnou psychiku – struktura mozku, nervového systému a další elementy ještě nejsou rozvinuty a v souvislosti s tím ještě dítě není schopné se plnohodnotně, správně chovat. K tomu, aby se dokázal správně chovat, je samozřejmě nutné s ním probírat to, co probíhá reálně v životě včetně toho, co probíhá mezi rodiči. Je třeba mu vysvětlit i jejich pozici. A je třeba učit dítě, že na jednu situaci se lze dívat z různých pozic účastníků oné situace. Pokud je schopno na ně hledět z různých úhlů pohledu, bude pro něj snadnější vypracovat svojí linii chování a správně zhodnotit situaci z celkového hlediska. Mnohé věci se řeší ne z úrovně „mého chování se v této situaci“. Tyto věci se řeší z úrovně „mého řízení situace jako celku“.

Existuje ještě jedna osobitost výchovy. Podle rčení „Starého psa novým kouskům nenaučíš.“ jsou možnosti člověka, které se mají v průběhu vývoje realizovat a realizovány nejsou, genetický program je použit minimálně a ony zůstanou nevyužity. Jedna z takových možností člověka je to, co lze nazvat holografickým viděním. V té nejjednodušší variantě je známé všem inženýrům. Skici představují objekt ve třech projekcích, které jsou doprovázeny množstvím řezů a náhledů na objekt z různých pozic a úhlů. Pokud množství projekcí, řezů a dalších parametrů zvětšujete do takových detailů, které potřebujete při dané úloze a tento proces probíhá ve vašem vnitřním světě před vaším vnitřním zrakem, tak se to nazývá holografické vidění. Takže například můžeme hledět na sklenku ze všech stran a úhlů, jak z pozice toho, kdo ji drží v rukou, tak i z pozice nějakého mikroba, který v ní plave. Tedy takovou možnost my máme a ona nám umožňuje řídit mnohé situace. Je třeba ji včas rozvíjet v žádoucí míře.

Jak dítě přichází na tento svět, přichází jeho duše. Existuje učení o tom, že si duše vybírá své rodiče před tím, než se vtělí. Možná, možná ne, nevím, ale takový úhel pohledu

také existuje. Tedy duše se k vám tedy vtělila a má k vám důvěru, roste u vás. A tuto důvěru nelze porušit. Zajímavé je se podívat na mnohé fotografie. Umění fotografie spočívá v tom, aby byla zmáčkuta spoušť ne moc brzo a ne pozdě, ale v ten pravý čas. A zde jsou zajímavé fotografie mnohých dětí, protože v jejich očích fotografie zachycuje moudrost, kterou jim jejich věk nésti nedovoluje, ale přesto tam je. A této moudrosti musí být umožněno projevit se. Úkol rodičů není v tom, aby je tahali za uši a tlačili dítě do svých představ o tom, jak je třeba žít, ale v tom, aby mu pomohli plnohodnotně realizovat genetický program svého rozvoje. A jelikož je tento program od Boha, tak nemůže být defektní. Ale pokud se rodiče pokouší postavit se mezi Boha a dítě, tak v těch nejtěžších případech je čeká předčasná smrt a dítě bude vychovávat někdo jiný, lépe než oni.

Otázka – Jak říci rodičům, že už jste dospělí a můžete jednat samostatně?

Za prvé, skutečně je nutné dospět. A rodičům je to možné dokázat jediným způsobem. Ubránit rodiče od těch chyb, které jsou ve své dosažené úrovni rozvoje odsouzeni páchat. Dříve nebo později to bude zjištěno a uznáno, že dítě už vyrostlo a je mu možno důvěřovat.

Otázka – Jak se připravit na setkání s milovaným člověkem, jak se připravit na založení rodiny, početí a snadné přirozené narození dítěte?

Především je potřeba naučit se být upřímný v tom smyslu, že nelžeme sami sobě v žádné situaci. Pokud není člověk upřímný, tak i když si najde snoubence, žije s ním a to i dlouhou dobu, nakonec se rozejdou. To pokud se jedná o partnera. Pokud se nejedná o partnera, tak člověk, který dosáhl lidského typu psychiky, tedy není ovládán instinkty a má svobodu v lásce při výběru druhu či družky. V takovém případě si musí muž uvědomit, kterak jakou ženu milovat a poté, co je člověk zvolen jako životní druh či družka, jde o situaci, ze které nelze ustoupit. Ani v tom případě, jestli jste se zmýlili a partner se změnil, stále jste za nového partnera zodpovědní. Pokud to není partner, pak nelze plně zabezpečit jeho osud. Bude ve styku s různými lidmi, a tím není myšleno sexuální styk mimo manželský život. A přátelé, které mají, by měli být společnými.

Otázka – Jak naladit vztah dvou dětí, chlapců, devíti a desítek k nevlastnímu otci, který prvních deset let jejich života nebyl v rodině?

Hlavní je trpělivost. Dále pochopení k jejich problémům, přísnost vůči sobě a ne vůči nim a dále obecně podle pohádky Vlk a telátko. Pokud bude tato strategie realizována dostatečně efektivně, tak pokud ne za rok, tak v dospělosti děti pochopí, že za mnohé v životě vděčí vám a váš úkol je prostě je přijmout.

Otázka – Jak nejefektivněji zavést do školy metody zdravého učení a života, jako je například Bazarnova metodika?

Jeden z kroků by měl být soudní proces s představiteli vzdělávacího systému na všech úrovních, počínaje ministerstvem školství a vědy. Prokuratura, vyšetřovací výbor, FSB by neměly být nečinné, protože to, co probíhá v systému vzdělávání, to je množství zločinů. A byrokraté nejsou schopni samostatně z vlastní iniciativy zavést potřebný

pořádek v systému vzdělávání. Jedině pod vnějším tlakem a jen v procesu, při kterém bude mocenský aparát likvidovat byrokracii.

Otázka – Poslední dobou se v hudebním žánru rapu objevily texty se zaměřením na vzdělávání dětí a adolescentů ve směru budování zdravého způsobu života, svědomitého sebezvývoje se. Nevztahuje se k tomuto fráze – Jedno léčit a druhé mrzačit?

Může jít o variantu této fráze, ale může jít o druhé. Podívejte se, k tomu, aby bylo možné člověku předat nějakou informaci jako třeba tu, která ho povzbudí k jeho osobnostnímu rozvoji a ke změně jeho obrazu života, musí mu být předána v jazyce, kterému on rozumí. Pokud je informace dodána v jazyku, kterému on rozumí, může to u někoho znamenat začátek jeho osobního rozvoje.

Otázka – Jak se zachovat k čtyřletému chlapci, aniž by se tím utlačovala jeho vůle, aby vyplnil elementární prosby, Například aby si uklidil hračky? Velmi často jsou tyto prosby plněny až pod hrozbou vyhození dané hračky a podobně.

Uklízet hračky společně s ním, zapojit ho do tohoto procesu osobním příkladem. Rodiče by také měli dávat pozor na to, aby oni sami nepohazovali své věci, kde je napadne. Protože děti jejich chování zrcadlí.

Otázka – Dobrý den Michajle Viktoroviči. Pan Jefimov se v jedné ze svých přednášek zmínil o důležitosti rozvinout u šestiměsíčních dětí schopnost zapamatovat si tváře. Tuto schopnost je možné rozvinout během prvního půl roku jeho věku, pokud si to správně pamatuji. Uvědomujete si vy a váš autorský kolektiv nějaké další informace, týkající se etap pěstování dalších genetických programů, ve kterých je třeba si osvojovat lidský potenciál? Různý potenciál v různých periodách dětství. Jsou tyto informace někde systematicky vyloženy, nebo je máme poznat?

Systematicky se to nikde najít nedá, proto je třeba být pozorný. Ale pokud je řeč o informačně-algoritmickém zabezpečení chování všech lidí, především dospělých. Zde je možné identifikovat tři složky. Vrozené instinkty, nepodmíněné reflexy a získané, kulturou podmíněné. A sestává se ze dvou částí. První část je imprint (otisk), což je efekt prvotního dojmu. Tento efekt prvního dojmu může být nesmazatelný po celý život. Jak a kdy vzniká? Většinou skutečně v raném dětství, které si jako dospělí nepamätujeme. Pokud si osvojíme psychotechniky, které nám umožní si na to vzpomenout třeba pomocí retrospektivní hypnózy, bude možné zjistit, že mnohé z toho, co je dospělému vlastní, bylo založeno jako otisk do psychiky, když byl dítětem. Hlavní povinností rodičů je nestrašit děti, protože nic nepotlačí osobnostní vývoj tak, jako strachy. S ohledem k tomu jsou vypovídající biblické a koránické příběhy. Rozdílně od biblických, začíná koránické přikázání s Mojžíšovým : „Neboj se“. To je první přikázání a přikázání lásky je až druhé. Takže teprve až nepřítomnost strachu dává předpoklad k dalšímu rozvoji. Člověk může dospět buď k lásce, nebo k všemu-si-dovolování. K tomu, aby děti došly k lásce, se nesmí především bát svých rodičů.

Otázka – Co si mají počít děti, jejichž rodiče, kteří nemají lidský typ psychiky, jim brání v jeho dosažení. Jak se vyhnout zhoršení vztahů nebo jejich přerušení v podobné situaci?

Utéct je možnost, ne vždy se to podaří. Hlavní je, zda-li jsou děti obklopeny láskou nebo ne. Pokud ano, tak láska rozhodně vyřeší jakékoliv problémy.

Otázka – Jak budovat vztahy v rodině, kde muž stojí mimo církve a žena je muslimka?

Jak vytvářet vztahy v této rodině? Je třeba zajistit lásku. V čem je rozdíl? Církve, konfese jsou vždy rituální, ohraničené. Láska se může projevit i v těchto oblastech, ale sama je daleko širší, než jsou hranice církví. Proto pokud je muž milující a žena praktikuje rituály, tak by problémy být neměly, protože láska je svobodná a neohraničená žádnými církevními normami, které mají vždy více či méně „zombifikující“ charakter.

Otázka – Jak se stavíte k jevu „Rodit sama pro sebe“, když se muž vyhýbá odpovědnosti?

Jak jsem již řekl, nevnímám to jako správnou věc, protože pro plnohodnotné vytvoření charakteru u chlapců i dívek je potřeba příklad ženského i mužského chování. A k tomu je třeba rodiny, přičemž je vhodné více generací žijících v jedné domácnosti.

Otázka – Z jakého souboru základních informací je třeba složit mozaiku pro řešení úkolů v kolektivní součinnosti lidí při výchově dětí v návaznosti pokolení v rodině?

Odpověď na tuto otázku opět stojí v tom, že v konkrétní situaci je třeba najít své svědomí a podřídít mu svůj intelekt a pocity. Potom všechno zapadne na své místo. Výchova je tvořivá činnost. Existují určitě obecné principy vyplývající z toho, že člověk je člověk a ne šimpanz nebo gorila, má svůj geneticky program rozvoje. Ale specifika jsou vždy vlastní konkrétním lidem. Protože i historie je u každého jiná, rodové duchovní dědictví také a osud má také u každého z nás nějakou specifickou, jedinečnou osobitost, která se má realizovat. Šablony zde neobstojí. A tvoření je vždy svobodné. A slovo svoboda, v ruském jazyce je zkratka – Bohem dané vedení pomocí svědomí. Proto v ruském jazyce existují dvě slova – Svoboda a Svévole a tyto jasně označují jeden i druhý fenomén.

Otázka – Lidé se v Rusku dříve rozvíjeli rychleji. Svjatoslav již v šestnácti vládl. Rozvoj technosféry brání rozvoji dětské psychiky? Děti s tablety a počítači začínají mluvit později než děti vyrůstající bez těchto technologií. Je to evoluční náhoda?

Není, zkrátka charakterizovat kulturu libovolné tlupo-elitární společnosti je možné jediným slovem. To slovo je bonsai. Umělé pěstování trpasličích stromů z těch druhů, které by v přírodě vyrostly do gigantických rozměrů. Jen zde je ten přírůstek vztažen k člověku.

Otázka – Jak si uchovat klidnou hlavu, když dítě opouští domov a věřit mu, že se v různých situacích přikloní na stranu dobra? Jak mu vysvětlit rozdíl mezi dobrem a zlem?

Obecně řečeno, dítě přichází na svět a s sebou si nese vše, co potřebuje. A cítí to. Takže pokud s ním komunikujete a nepostavili jste mezi sebou zeď a dítě vám říká o tom, co cítí, co ho zajímá, můžete se vyjádřit ke všemu, co vám říká za předpokladu, že si to uvědomujete a pronikavše do jeho problémů mu smysluplně pomáháte v jeho růstu. Přeci úkol rodičů není jen řešit ty problémy, které dítě ve svém věku nemůže řešit. Úkol rodičů je připravit ho k samostatnému řešení problémů v dospělém životě. A proto to, na co je zde položen dotaz, dítěti je to tak či onak jasné na úrovni pocitů. Již byl zmíněn kreslený film „Primitivní pohádka“. Dívka ve věku dvou a půl sledovala onu pohádku. Poté během týdne ji viděla každý den a každý den intenzivně pohádku probírala s babičkou. V této pohádce je „zabalena“ tak z 80 % sociologie, kterou by měli znát dospělí a především politici. Dále by měli být schopni tuto informaci vynést z onoho příběhu a dětem jí zprostředkovat v jim pochopitelných termínech. Úkol rodičů je především neskrývat před dětmi odpovědi na otázky, se kterými k nim děti přijdou a ke kterým by v jejich věku ještě neměli (podle mínění rodičů) mít vztah.

Otázka – Jak se stavíte k ideji, že duše dětí si rodiče vybírají ještě před narozením a jaký má na toto vliv prevence otěhotnění.

Prevence otěhotnění nepochází z lidského přístupu, protože pokud lidé dosáhli lidského typu psychiky, tak se dostávají ze zákonitostí fauny. Ve fauně funguje základní zákon – nadbytečná porodnost ve vztahu ke kapacitě ekosystému. Ve výsledku jsou přebytní jedinci likvidováni a to buď přirozeným výběrem, anebo vnitrodruhovou konkurencí. Přirozený výběr – to je statistika morbidit a úmrtnosti. Vnitřní konkurence používá zbraně zločinu, kriminalitu a války. Pokud se člověk dostane mimo zákony fauny, tak je pro něj početí dítěte posvátným aktem. Znamená to pro něj početí zástupce Božího na Zemi. Rodiče se k tomuto musí připravit fyzicky i psychicky. Při lidské typu psychiky je člověk citově soběstačný a problematika sexu a jeho častosti netlačí na psychiku a jedinec na něm není závislý. Jeho fyziologie a emoce nezávisí na častosti sexu. Jeden z faktorů závislosti na sexu je prezervativ jako prostředek pro zamezení nechtěného těhotenství. Ale toto není lidský způsob života.

Otázka – Poradte nám knihy o prenatálnímu rozvoji, psychologii.

Konkrétně nemohu říct, protože žijeme v kultuře, ve které jsou libovolné texty tak či onak defektní. To se týká i textů Koncepce společné bezpečnosti, jelikož ta také není faxem od Všemohoucího. Čtete vše kriticky. Porovnejte to se svými pocity, intuicí a rozumem. Tím se zbavíte mnohých chyb, protože dokonce i pravda, která se stává neochvějnou vírou, je zavádějící, doprovázená chybami.

Otázka – Snažím se zabránit rozvratu mládeže způsobeného následky telegonie, jež přichází, pokud je počet pohlavních partnerů vyšší než jeden. V Koránu jsou však povoleny čtyři ženy. Existuje tedy rozpor mezi námi chápanou telegonií a mezi koránickým doporučením telegonie, fakticky popírajícím její negativní následky. Co na to říkáte?

Co se týče telegonie, tak hlavně se to projevuje u dětí díky ženám. Korán nedoporučuje mnohomužství, takže muž s ohledem na koránické učení má právo žít se čtyřmi ženami. Tyto ženy budou matky jeho dětí. A dále jde o sociální prostředek pro ochranu vdov v muslimské kultuře. A také o ochranu samotných žen s dětmi. Další otázka je spojena s tím, že druhé manželství je ženám v Koránu povoleno až po 3 nebo 4 měsících. Tento mezikas je nezbytný pro to, aby se na biochemické úrovni organismus ženy očistil od genetického materiálu předchozího muže. Co se týká biopolové složky telegonie, tak obecně se mnohé blokuje vědomou vůlí ženy ke všemu tomu, co bylo v minulosti a blokování těch informačních proudů, které se staly součástí jejího biopolového systému v důsledku soužití s předchozími muži. Na tom je třeba pracovat, v určitých situacích může být potřeba vnější pomoci od jiných lidí, podle kterých biopolová složka života není pouze slovní prohlášení a intelektuálně racionální závěr, ale vážnou věcí.

Otázka – Co může inspirovat mladé pokolení školního věku k tomu žít venkově? Jaké jsou klíčové podmínky tohoto?

Opět se to týká každého individuálně, a k vnějším vlivům – někomu postačí slovo, někoho je třeba nutit. V takové situaci žijeme. Obecné recepty zde nejsou. Zde je třeba nahlédnout do okruhu zájmů, které jsou člověku vlastní. Pokud jeho touhy vedou do slepé uličky, ke katastrofě, tak vždy je tu možnost ukázat a objasnit, proč tyto zájmy vedou do slepé uličky. A mnoho vychází z pocitů. Pokud člověk necítí, že život ve městě, život v megalopolisové civilizaci je slepá ulička, sebevražděná cesta, je třeba, aby procítl. Ale toto je opět otázka konkretizace.

Otázka – V jakém věku je dobré naučit dítě rychlému čtení?

Jsou děti, které se naučí mluvit a číst prakticky současně. A pokud nezasahujete, proč by se nemělo naučit rychle číst ve věku 3-4 let? Druhá věc je metodika. Pokud mluvíme o tom, co je to rychločetba. Je to především vizuální paměť. Fotografie stránky má být dostupná k dalšímu přečtení někde v psychice v tempu řeči, to je vše. Ale tempo řeči nemusí být v tempu vědomí v běžném stavu, ale jiném, vyšším tempu. Tedy otázka rychločetby spočívá v čem? Pokud máte obrazovou základnu, kterou můžete použít jako podtext, můžete číst rychle. Pokud se setkáte s textem, ve kterém si musíte tvořit nové obrazy, uvažovat o něm, ano, můžete si text vyfotografovat do psychiky, ale jak dlouho o něm budete muset uvažovat? Existují takové texty. Stalo se mi, že jsem četl nějaké matematické texty po dvou stránkách denně a nevěnoval jsem se ničemu jinému. Protože nebylo možné pochopit tyto abstrakce.

Otázka – Specifika výchovy v neúplných rodinách. Jak je důležité, aby oba partneři vychovávali dítě?

Obecně jsem už říkal, že neúplná rodina, často ať už v případě, kdy tam jsou oba rodiče, je často neschopná dát plnohodnotnou výchovu. K tomu, aby se psychika osobnosti formovala pravdivě, jsou potřební otec, matka, milující babička a dědeček a pokud žijí tak i prarodiče. V neúplné rodině tak či jinak to bude mít negativní vliv. V lepším případě dítě

může něco nabrat z rodového ducha, když mu v tom rodiče nebudou bránit. Častá chyba v neúplných rodinách je vybízení k nenávisti k partneru, který rodinu opustil. Zpravidla skrze systém eggregoriálních vztahů, když dítě, vzhledem k tomu, že je skutečně biologický potomek odešlého partnera, na nevědomých úrovních mu bývá dostupná informace, které protirečí „oficiální“ verzi té neúplné rodiny, ve které vyrůstá. To může přivést dítě k schizofrenii i sebevraždě.

Otázka – Každé dítě je jiné. Jak v procesu výchovy určit tuto individuálnost a pokusit se nasměrovat dítě k výběru téže profese a nenarušit mu budoucnost?

Především nebuďte zombie, která tupě plní určitý program. Je třeba cítit s dítětem, cítit situaci a smysluplně se zachovat. Pokud jste v sobě neuhasili intuici, tak uvidíte budoucnost v závislosti na tom, jakou variantu řešení situace předkládá dítě nebo vy. Pokud je podpořena iniciativa, nepotlačujíc svědomí a zkoumajíc situaci z úhlu pohledů různých účastníků, tak je možné dítě přivést k tomu, aby se do situace dokázalo vcítit samo, ocenit ji pravdivě a samostatně vypracovat takovou linii chování, jaká je potřeba. Podívejte se – v dětských hrách často musí být nějaká negativní postava: baba Jaga, drak a podobní, jakožto ztělesněné zlo. A přestože jsou děti různé, nikdo z nich si nevybere roli zlosyna. Nicméně hra probíhá a zlosyn je tam postupně všem pro smích. Jde o ukazatel toho, že děti jsou orientovány na dobro, a aby si vybraly zlo, musí se rodiče velmi snažit vyhnout se své rodičovské povinnosti.

Otázka – Budoucí způsoby rozvoje člověka na venkově. Původ vesnic a jejich role v 21. století. Budoucnost venkovských oblastí, způsob života na venkově. Mládež na venkově.

Toto téma je nelehké ve smyslu historie. Protože pokud hovoříme o etnogenzi a jejich počátečních fázích a o formování kultury, tak lesní prostředí určuje kompaktní, společný způsob života a vedení hospodářství. Toto se týká krajin na většině území Ruska. Pokud hovoříme o stepi, tak její produktivita v aspektu biomasy je taková, že rodinný způsob obživy je tam zabezpečován kočovně na základě pasení dobytka. Vzhledem k tomuto je další vývoj kultury, další rozvoj etiky a civilizace problematický, protože na základě kočování se řemeslo nevytváří. Pokud je řeč o usedlé civilizaci, která se rozvíjí z venkovského života, tak město vzniká původně jako tržiště a poté jako místo koncentrace průmyslu a řemesel. Pokud nestačí rozum k tomu, aby byla opuštěna technosferní cesta rozvoje a zbavit se liberálně-tržního modelu, tak je s civilizací ámen. Pokud dojde k pochopení, že megalopolisový způsob života je sebevraždou pro civilizaci, tak se stane nevyhnutelný odklon od liberálně tržního ekonomického modelu k systému plánovaného hospodářství, ve kterém je trh podřízen plánu. Ve kterém bude cena vnímána ne tak, jak jsme si ji zvykli vnímat, ale jako finanční vyjádření chyb řízení ekonomiky a v souvislosti s tím musí být daňově-dotační mechanismus namířen na to, aby udržoval zdravý životní styl civilizace. A odsud vyplývá státní program depopulace měst, zničení mnoha bloků současné zástavby, jejich rekultivace ve smyslu vrácení biocenóz do struktury měst a naprosto jiný obraz života planety celkově. Pokud se tato varianta nelíbí, tak ekologická

sebevražda nebo vojenská sebevražda civilizace, které bylo dáno stát se lidstvem, ale která z různých důvodů odmítla tuto možnost, je nevyhnutelná

Otázka – Chystám se stát se dědečkem. Myslím si, že role prarodičů je důležitá a rád bych znal váš názor.

Samozřejmě, přeji dědečkovi úspěch, aby ve vztahu k vnukům kompenzoval ty chyby, kterých se dopustil ve vztahu k dětem a kterých bylo dopuštěno ve vztahu k němu samému, když vyrůstal.

Otázka – Předškolní věk. Od rodičů, poskytnuvších tříletému počítač se slovy: „Dnešní děti jsou rozvinutější než dříve, nepotřebují kostky a jiné hračky.“

Obecně přichází počítač v takových případech jako nástroj pro zbavení se rodičovské povinnosti ze strany rodičů. Koneckonců, mnoho věcí je svázáno s biologii člověka. Biologie člověka je taková, že k tomu, aby byl počítač v dospělém životě užitečný, musí se člověk biologicky plnohodnotně zformovat. Biologicky plnohodnotně se člověk zformuje pohybem. Struktura mozku se rozvíjí tehdy, když pracuje jemná motorika. Pokud dáte tříletému dítěti tablet, počítač, necháváte ho u televize, tak on tupě sedí a kouká, jemná motorika není využívána. Struktura mozku se nerozvíjí. Dítě vyroste a stává se přívěskem k přístroji. Hotovo. Ale jemná motorika se rozvíjí různě – modelováním, aplikací, kreslením. Primitivní hra mikádo se jeví jako tupá hra, vysype se krabička sirek na stůl a poté se z této kupy po jedné vytahují. Nu zkuste si to. To je také jemná motorika. Její rozvoj znamená rozvoj struktur hlavního mozku. Mnohé struktury jsou univerzální v tom smyslu, že je jim jedno, jaké informační proudy zpracovávají, ty, které jsou z těla nebo ty z kultury, a ta či ona intelektuální činnost vyžaduje práci s těmi proudy. Ale pokud nejsou struktury rozvinuty, není čím přemýšlet. A struktury se rozvíjejí především pohybem, jemnou motorikou.

Dále je ještě toto téma, stojící mimo to, co jsem říkal. Jde o to, co je možné nazvat pohybovou ladností druhu. Všem biologickým druhům je geneticky vlastní určitá druhová ladnost pohybu. Ta se biomechanicky projevuje v tom, že vůle pohybové aktivity probíhá celým tělem. Pokud je tato ladnost narušena, tak se ruce hýbou samy od sebe, nohy také, bez vůle. Druhová ladnost je svázaná s psychikou jakým způsobem? Každá závada v psychice se projevuje narušením této ladnosti. Návrat člověka k ladnosti umožňuje odhalení závad v psychice. Toto je samostatné téma, které je na internetu pojmenováno „celostní pohyb“. Pastí je u mnohých sportovních disciplín, které jsou, jak by zdálo, svázány s protažením těla, které by mělo přispět k rozvoji organismu člověka a ve skutečnosti ho zotročují. Protože v mnoha druzích sportu existují optimální trajektorie. Pohyb těla po těchto trajektoriích může být výsledkem svobodné improvizace člověka, kterému je vlastní druhová ladnost, a může být stereotypní šablonou. Rozdíl mezi těmito dvěma způsoby pohybu vysvětluje, proč Petr Lesgaft byl protivníkem sportovních pomůcek. Obecně platí, že žijeme v paradoxní kultuře. Člověk, který nic neudělal pro rozvoj pedagogiky – jeho jménem byla nazvána pedagogická univerzita – Herzen. Lesgaft, vynikající pedagog své doby, jehož dědictví je pomíjeno, který první postavil

na systémovou úroveň otázku o propojení fyzického a psychického rozvoje dětí, který vystupoval proti sportu, ukazujíc organismu i psychice škodící následky sportovních činností – jeho jménem byla nazvána sportovní akademie. Přitom pokud byste četli Lesgafta a podívali se na život, tak mnohé otázky, které jsou dnes kladeny, by položeny nebyly.

Hodiny pracovních činností ve škole jsou škodlivé. Proč? Protože k práci, pro motivaci k práci není nic nepřírozenějšího, než jeho bezvýznamnost, zbytečnost. Dále je učební proces svázán s formováním charakteru. Ovšem učební proces (osvojování znalostí) není zdrojem formování charakteru. Proč? Protože proto, aby se charakter zformoval – zpětné vazby se správně zformovaly – se dítě musí setkávat s výsledky své práce. Jak ve vaření: přesolil polévku, příště bude solit již s citem. A co u vzdělávání? Deset let ve škole, pět, šest let na institutech. Výsledek tohoto procesu – v pozdějším životě, v samém procesu nejsou vidět. K tomu, aby byly výsledky vidět, je práce potřeba přímo v systému vzdělávání, ale ne ve formě zbytečných hodin pracovních činností, ve kterých se akorát marní energie a čas. Ale jako opravdová práce, které se děti účastní. Genialita Makarenka spočívala v tom, že mohl ve své komunitě organizovat učební proces v kontinuitě s užitečnou pracovní činností. Což opět není byrokraticky formalizované a systém byl odmítnut. Pokud se například v komunitě Makarenka vyráběly s licencí fotoaparáty typu FED, v těch dobách šlo o vysokou technologii. Ale pokud by ve všech komunitách začali vyrábět tyto fotoaparáty, i kdyby si počínali dobře, tak by byl trh zahlcen. Problém je v tom, že v každé oblasti je potřeba děti ve školách zapojit do činnosti, která bude reálně společensky užitečná. K tomu je opět nezbytné kardinálně přestavět systém vzdělávání, a ten musí být debyrokratizován k tomu, aby tento proces nebyl formalizován, ale byl modifikován podle životních potřeb společnosti.

Otázka – Hra, k čemu je? Forma hry, její vliv na odhalení tvořivého potenciálu. Na co zaměřit vnímání při výběru hry?

Na počátku hra vznikla jako dětská imitace činnosti dospělých a obecně života dospělých. Hra přispívala k vytvoření praktických a psychologických návyků, které byly nezbytné pro život v dospělosti. Ve hře se rozvíjel tvůrčí potenciál dětí. Co my dnes nabízíme dětem? Celou řadu průmyslově vyráběných hraček a her. Jsou zábavné, pohlcují čas pro nějaké pracovní činnosti a kradou po práci čas. Tedy mnohé hry, které jsou dávány dětem, jsou v tomto ohledu nevhodné. Vzpomeňte si sovětskou hru Konstruktor (pozn. obdoba stavebnice Merkur). Mnoho všelijakých kousíčků, plný děr, zoubků a dítě si může postavit, co chce – letadlo, loď atd. Co je dnes dětem nabízeno? V lepším případě model, který je potřeba dát dohromady podle návodu. Ale to je pitomost, převrácení podstaty hry. Pedagogové se dnes bohužel neučí, jak organizovat hry. Pro dítě je hra reálná, když se mění v realitu. Dnes pedagogika přináší kvesty, skládky – to je imitace. Někaké návyky se tam vypracují, ale úkol má být v tom, aby návyky odpovídaly charakteru. V základu charakteru leží typ psychiky. Pokud je typ psychiky kostra, tak charakter to je obal na této kostře.

Otázka – Jaký může být přechod od současných školních metodik k těm zdraví ochraňujícím s ohledem na to, že děti narozené v tlupo-elitární společnosti jsou líné nebo neumí pracovat samostatně, a správní pedagogové nejsou.

Za prvé se děti nerodí do tlupo-elitární společnosti, ale rodí se do rodin. Takže všechny výhrady vůči této společnosti je potřeba vztáhnout k rodině. Pokud dítě v rodině roste tak, že je povzbuzována jeho iniciativa a v míře jeho možností se účastní rodinného života, zpočátku každodenních domácích prací, třebaže to nedělá dokonale a je možné za ním například prach utřít znovu, jen ať to dělá, jak dokáže. Nechť je hrdý na to, že ho utírá, že se účastní rodinného života, třeba se účastní a tak podobně. Tehdy s iniciativou přichází do školy. Statistika ukazuje, že pokud matka kouří, často dochází u dětí k poškození pozornosti a dítě se nedokáže soustředit a tedy ani učit – chyba rodičů. Plus strnulost ve třídě při hodinách je také katalyzátorem toho samého syndromu deficitu vnímání a hyperaktivity. Tedy pokud je řeč o tom, co dělat s tím systémem, tak on musí být znovu sestaven. Jak? Po částech. Pokud vyškolíte učitele pracující podle alternativních principů pedagogiky a složíte z nich školu, musíte nějakou školu na čas zavřít, která po znovuotevření bude pracovat na základě jiných pedagogických praktik s novým pedagogickým sborem. Ale amorfně metodou difuze, například když učitel-novátor přijde do školy a všechny tam přesvědčuje, tak ho systém umlčí. Nemluvě o tom, že současná škola to neučí. Tedy vyučovací standardy a programy výuky, ty, které se tu zformovaly v postsovětské době, je třeba směle opustit a použít jiné standardy a programy. Přičemž vše musí začít s tím naučit dítě cítit svoje tělo, svoji psychiku a k tomu je třeba trenér celostního pohybu a psychologických praktik, protože návrat k druhové pohybové ladnosti umožňuje a rozvíjí návyky sebeovládání. Pokud je dítě ve stavu „vytvářet v sobě náladu“ umožňující mu efektivně se učit, tak problémy ve škole mít nebude. Podívejte u nás ve školách se výborní žáci vyšších ročníků nudí, protože téma hodiny jsou schopni zvládnout za pět minut. Nejslabší z žáků zase nejsou schopni pochopit téma lekce ani za 45 minut. Přičemž titíž čtyřkaři mohou být schopni za noc přečíst *Tři mušketýry* a druhý den převyprávět kamarádům děj i kompletní obsazení postav v knize. Ale přečíst tři stránky z učebnice zeměpisu a převyprávět je učiteli, je pro ně nesplnitelný úkol. Proč? Protože *Tři mušketýry* četl s jednou náladou a učebnici zeměpisu zase s druhou. A pokud by ovládal návyky sebeovládání, které mu umožňují číst v učebnici zeměpisu nebo chemie v tom stejném naladění, náladě, s jakou četl *Tři mušketýry*, tak učebnici chemie přečte za dva dny a její smysl vstřebá za týden. Otázkou je, co dělat zbytek roku? Další pedagogické technologie, další vzdělávací standardy, další pedagogická kultura a tuto kulturu je třeba vytvořit a zavést.

Otázka – Koncepce společné bezpečnosti ve škole. V roce 2004 byl ideální dobou pro studium Koncepce zmíněn osmý ročník. Mají dnešní školáci v tomto věku dostatečný potenciál vzhledem k tomu, že snižování kvality vzdělávání se nezastavuje? Co si počít, pokud není dostatečný?

Existuje názor představitelů sdružení „Všeobecná vzdělanost“, který říká, že do sedmi let by dítě mělo znát sociologii. Tedy osvojení Koncepce v osmé třídě nebo

později může být poněkud opožděné. Jedna věc je dát dítěti v osmé třídě knihu „Mrtvá voda“, nebo knihu „Dostatečně všeobecná teorie řízení“. To je ekvivalentní tomu, když přivedete chlapce k dvoumetrovému plotu a říkáte. „Přeskoč bez rozeběhu!“ Druhá věc je, pokud vy sami tomu rozumíte, tak mnoho z koncepce společné bezpečnosti jste schopni mu zprostředkovat na osnově už vzpomínané pohádky „Primitivní pohádka“ ve věku do pěti let. A tehdy on sám v osmé třídě vezme knihu „Dostatečně všeobecná teorie řízení“, přečte ji, jako by to byla jeho blízká známá, která si ho sama našla, majíc tento lexikální obal. Proto není problém jak, ale problém je v tom, že mnohé úkoly se staví nesprávně a ve špatný čas.

Otázka – Jakým způsobem se učit Koncepti společné bezpečnosti u žáků 10.-11. ročníků, jejichž světonázor je již v určité míře vytvořen ruskou pravoslavnou církví?

No a co s tím má co dělat pravoslavná církev? Obecně je otázka taková, co dělali rodiče do 10. třídy? Protože v té době to je už nastartováno. Pokud nastala tato otázka, tak je možné rodičům ukázat texty, přečíst, popřemýšlet, říct rodičům svůj názor na tyto texty. Pak přijde diskuze, pokud je mozek na svém místě a děti jsou schopny přemýšlet. Pokud došly do desáté třídy ve stavu neschopnosti se vzdělávat, přemýšlet nad texty a frázemi, které obsahují více než tři věty, je věc ukončená. A co dělat s dospělými – to je další téma, protože jak povzbudit dospělé k tomu, aby se sebevzdělávali a osobnostně rozvíjeli, to je otázka a je to problém světa dospělých.

Pokud hovoříme o typech psychiky, tak každý z nich je výsledkem zastavení osobnostního rozvoje na těch či oněch etapách genetického programu. Pokud je vše především instinktivní – to je úroveň do pěti let. Zombie – v průměru od 5 do zhruba 13-14 let. Démon – v různých variantách různě, když testujeme, co si můžeme dovolit od 7 do 18 let. Člověk – pokud je vše správně, tak od toho momentu, když o sobě začínáme mluvit v první osobě. Věnujte pozornost tomu, že mnohé děti, když začínají mluvit, o sobě mluví ve třetí osobě – dítě chce. Anebo nazývají sebe jménem, tedy také – on chce, ona chce. Proč? Protože duše myslí ještě kategoriemi tam z věčnosti, ona ještě není identifikovaná s tělem. Když se s tělem identifikuje, začíná to s „Já“. Od toho momentu do dospělosti je třeba dbát na to, aby dítě bylo člověkem určitého věku a neuvízlo v těch stádiích rozvoje organismu, kterým je vlastní podřízenost vrozené komponentě informačně-algoritmického zabezpečení, kulturně podmíněným standardům chování, testování světa a rodičů, co všechno si může dovolit. A potom přichází k myšlence, že je třeba žít v harmonii. A vzhledem k tomu, že harmonie je nekonečná, a možnosti všeho si dovolování si jsou vždy ohraničeny, nekonečnost vždy vyhraje.

Otázka – Lze očekávat výuku Konceptu ve škole? Nebo se o to mají rodiče postarat sami?

Rodiče musí sami. Přičemž systém, ve kterém člověk něco přednáší, je smutným dědictvím středověku. Proč? Protože když nebyl internet ani tisk, byly mnohé knihy v knihovně připevněny napevno, vyučující přednášel a školáci zapisovali, studenti si vypisovali a z toho se učili. Dnes existuje internet, papíru kolik kdo unese. K čemu

přednášet obsah knih, které si je člověk sám schopen přečíst? Přednášející je v současné době efektivní, pokud zná problematiku, může přednášet, kde je co napsáno – a dále “děti, čtete samy, potom to podiskutujeme.“ No to jsou opět jiné pedagogické způsoby, které se Ministerstvu vzdělání protíví. V normálních podmínkách student nebo školák na začátku učebního roku nebo semestru dostane seznam knih, které si má přečíst. Dále jsou diskuze a semináře. Pokud student knihy nepřečetl nebo nestihl přečíst, existují kurzy rychločtení. No toto může být efektivní, když smysly, intuice, obrazné myšlení pravé hemisféry není vynecháno z procesu.

Otázka – Jestli je každá duše čistá, individuální, tak jak objasnit smrt novorozenců vinou rodičů?

Rodiče musí život také něčemu učit. Mnohé duše přichází na svět pro to, aby byly viditelným přínosem pro druhé. Lidstvo je sjednocené v návaznosti pokolení, proto otázka není v nevinnosti duší nebo v následcích inkarnace, ale v tom, že všichni se mají stát lidmi.

Otázka – Nakolik je realistická v současnosti idea o vícegeneračních rodinách vzhledem k tomu, že mezi představiteli starších pokolení je mnoho alkoholiků v různých stádiích, kteří jsou málo vnímaví ke konceptuálnímu poznání?

Alkoholici nejsou obecně vnímaví téměř k ničemu, kromě alkoholu. Proto jsou tito lidé bohužel ve většině považováni za vyškrtnuté ze života. Určité množství z nich může sloužit jako příklad, jak nežít a že střízlivost je životní norma, jinak se stane toto.

Otázka – Jak u dětí vytvořit imunitu vůči tlaku současné kultury?

Nestavět bariéru mezi sebou a dětmi. Když jsou malinké a zajímají se, tak s nimi promyslet tuto kulturu. A k tomu je potřeba vidět životní situace, nahlédnout na ně z různých pozic, aby to dítě vidělo život z různých stran a nebylo otrokem svého já-centrizmu.

Otázka – Jak se stavíte k vegetariánství a jedení masa? Myslíte si, že stravování matky má vliv na rozvoj dítěte, jak na fyzický, tak i duchovní v době těhotenství?

Má to vliv, no zde je opět věc taková, že universální recepty nejsou. Protože za prvé, existuje genetika a pokud například tradice určitého národa po staletí určuje, že způsob jejich života je hnát stáda, stravovat se masem je jejich norma, to potom genetika se tímto způsobem přizpůsobila. V ostatních případech kromě genetiky existuje určitá korelace mezi fyziologií a psychologií. Je třeba být vnímavým k sobě. To, že biologicky člověk není dravec, je fakt. Ano, jsme všežravci, ale všežravost to je doplňkový prostředek přežití v podmínkách katastrofy. Anatomicky jsme vegetariáni, fyziologicky jsou pro nás různé trávy, ovoce, zelenina, ořechy, obiloviny. Ale to, že se kultura vyvinula takovým způsobem, že jíme vše, to je historická danost, které se málo kdo dokáže zbavit, nemluvě už o celé společnosti. Zbavovat se jí je třeba v té míře, v jaké se lidé rozvíjejí a jejich psychika se stává lidskou.

Otázka – Jak se stavíte k brzkému učení dětí cizím jazykům, například když v mateřské škole s dětmi rozmlouvají anglicky. Jaké to podle vás má účinky na dítě?

Je to blahodárné, protože čím více jazyků člověk přijme jako své rodné, tím bohatší je jeho myšlení, tím více pochopitelné jsou pro něj jiné kultury.

Otázka – A co hračky v podobě pistolí, samopalů a počítačových stříleček? Jak je vykořenit z kultury?

Počítačové střílečky jsou špatné, protože počítačová závislost je nahrazení svých pocitů nějakou podmíněnou skutečností. Co se týká různých druhů vojenských her a hraček v podobě zbraní, tak ty jsou do té doby, dokud je lidstvo schopné válčit, celkem nezbytné. Protože mnohé problémy mohou vzniknout, pokud nebude nikdo, kdo by se dokázal se zbraní v ruce postavit tomu, kdo přišel s nedobrymi úmysly.

Otázka – Jak změnit mravnost, mravní standard, jaké jsou kritéria?

Kritérium je jedno – svědomí. A jak to změnit? Přehodnotit svůj život. Pokud jsme se setkali s nějakými následky svých nesprávných činů, tak se můžeme dostat k těm řešením, která s sebou nesla ty následky. Ale netřeba se zastavit u toho. Je třeba se dostat k těm mravním standardům, které stály v základu vypracování toho nesprávného řešení. Protože v psychice člověka, ve všech informačních procesech, které v ní probíhají, jsou mravní standardy – to je analog operátorů podmíněných kroků ve všech algoritmech. Pokud se mění mravní standardy, mění se celý algoritmus psychiky.

Otázka – Jak lépe učit dítě v dnešních podmínkách? Stojí za to mu vyprávět alternativní vidění globálního historického procesu?

Stojí to za to. Jde o to mu to nevnučovat, ale o to, aby dítě chápalo, že praxe je kritérium pravdy a učilo se přemýšlet samostatně.

Otázka – Jaký má vliv společné koupání mužů a žen v lázních na psychiku dětí.

Jde opět o otázku na téma, kdo vchází do těch lázní. Jestli tam jdou Lidé, tak se jdou umýt, pokud přišli neLidé, tak tam mohou přijít s nějakými jinými úmysly a plány a to může mít špatný vliv na dítě. Pokud nejsou muž a žena připraveni k posvátnému aktu početí zástupce Božího na Zemi, tak instinkty spojené s tím a všechny fyziologické programy řízení fyziologií organismu jak u muže, tak u ženy, mají spát. Protože pokud do společné lázně přišli Lidé, tak tam přišli s úmyslem umýt se a to je bezpečné i pro děti i pro dospělé.

Otázka – Role babiček a dědečků v rozvoji dětí z pohledu výchovy a egregoriálních procesů v rodovém duchu.

V rodovém duchu je většinou starší žena – je to egregoriálního lídr. A pokud ona mění svůj styl chování, mění svoji mravnost, tak se zdá, že bez příčin se může měnit styl chování v budoucnosti těch, kdo žijí pod vlivem tohoto rodového ducha.

Otázka – Mohou prarodiče nahradit otce nebo matku?

Mohou. V historii takové případy nejednou byly.

Otázka – Dotaz z Německa. Je schopen muž nebo žena ovládnout metodologii řízení a poznání objektivních procesů bez zkušeností s rodinným životem?

Ano. Protože rodinný život to je pouze jeden z aspektů života lidí.

Otázka – Jaký je smysl života? Tři varianty pohybu? Rozvoj kultury? Co vede k tomu, co se nazývá transhumanismus? Likvidace kultury – zpátky na stromy, přešlapování na místě a zacyklování. Jaký je správný a proč?

Pokud nahlédneme do historie, tak podstata historie je v tom, že lidstvo jako celek a každý osobně metodou postupných přibližování se v cyklech řeší nějaké mravně-etické úkoly. V konečném důsledku má civilizace vstoupit na jinou kvalitu rozvoje, kde již nebude v moci biosféro-faunových zákonů a bude žít v jiné kvalitě života, kde vše bude podřízeno lásce. To je obecný úkol lidstva, ale v současnosti žijeme v té etapě, kde tento úkol není realizován. A teď se podívejte, v ruském jazyce jsou dvě slova: „osud“ a „náhoda“, kde obojí bývá vnímáno jako synonyma. Celek je Boží úmysl, který se má realizovat při přechodu lidstva k jiné kvalitě života. Člověk si sám vybírá svůj osud, za který je zodpovědný před druhými lidmi a Bohem, za to, aby tento osud byl vyplněn plnohodnotně. To tedy o smyslu života. Z jedné strany, když duše přichází na svět, tak v osudu (osud je mnohovariantní) jí Bůh neukládá nic pro ni nerealizovatelného. A z druhé strany si v tomto osudu člověk sám vybírá svojí „dolju“, kterou realizuje.

Otázka – Co je důležité zvážit před početím? Příprava těla, psychiky, vědomí.

Vše je důležité zvážit před početím. I tělo má být přivedeno do stavu, kdy je zbaveno nečistot, kromě toho je třeba čas na to, aby proběhla očista organismu od všemožných jedů. A k tomu, aby genetický mechanismus stačil opravit různé chyby v genetice nakupené v minulosti. Je třeba psychologická příprava, která především zahrnuje navyknout si na morální aspekty. V ateistickém chápání světa je narození careviče s hemofilií náhoda bez nějakých příčin. V náboženském chápání světa jde o cenu za to, že početí probíhalo na pozadí příprav Ruska k rusko-japonské válce s komentářem „Potřebujeme malinkou vítěznou válku k tomu, abychom se vyhnuli revoluci.“. Pokud by početí proběhlo na pozadí toho, že potřebujeme realizovat nějakou koncepci reformy, k tomu, abychom se vyhnuli revoluční válce, carevič by se narodil zdravý. Nu a kromě toho je nutné promyslet to v rodových egorech, co by bylo problematické pro dítě a jaké problémy by bylo potřeba vyřešit k tomu, aby ho nezatěžovaly, aby si mohl vybrat více kreativní osud a netáhl s sebou nesprávné dědictví svých předků celý svůj život. Je dobré, aby toto rodiče před početím sami udělali.

Otázka – Co je to genetický potenciál? Dříve, než si to osvojíme, jak pochopit, co je potřeba osvojit?

Za prvé genetický potenciál má každý svůj vlastní. K tomu, aby pochopil, co je třeba osvojit, není třeba na dítě tlačit. Ono musí přemýšlet a mysl jeho musí být pod mocí svědomí, tehdy ono samo přijde na to, co potřebuje. Přičemž ono to může chápat nebo to

dokonce chápat nemusí, ale může cítit velmi brzy a dokonce aniž by vidělo následky, bude smyslově a intuitivně dělat tak, aby se jeho genetický potenciál realizoval. A pokud například jeho genetický potenciál je v tom, aby něco udělalo ve vědě, technice, umění, ale rodiče se domnívají, že by se mělo zabývat krasobruslením a hudbou, zde není třeba tláčit na psychiku dítěte. Jen ať se to rozvíjí „samo“ a pokud se to nevyvíjí stylem „chci se stát profesionálním alkoholikem“, tak je třeba dítě podpořit. A pokud přijdou nějaké bludy, je třeba dítě ochránit. Láska tu plně dostačuje k tomu, aby čistě na úrovni emocí, které se formují u dospělých, aby uchránila dítě od bludů. Energetická moc dospělých, včetně aspektu biologie dospělého organismu, je mocnější než moc dítěte. Pokud je dospělý schopen ovládat svou náladu, tak dítě vejde v jeho biopole tak či jinak, přizpůsobí se na naladění dospělých. Pokud je nálada dospělých adekvátní a poskytuje jim správnou schopnost fungovat, tak s dítětem nebudou problémy ani v tom věku, kdy dochází k hrám s nebezpečím, jež jsou nezbytné pro chlapce při formování charakteru. Vytvoří si návyky samoovládání a předvídatosti a vše bude dobré.

Otázka – V současné společnosti je mnoho dětí ve věku 25, 30, 40 let. Existuje u těch, kdo vychovávají děti, šance dospět? Jak se tyto přerostlé děti mají stát dospělými? Jde pouze o typ psychiky? Jak nasměrovat rodiče k Lidské psychice a přesvědčit k nezbytnosti tvůrčího rozvoje?

To je složitá otázka, jde vždy o konkrétní případ. Tedy obecný recept – být vnímavý, nebýt necitelný. A jak povzbudit dospělou osobu k rozvoji, když člověk pobývá ve stavu svévole, když má zablokované city, zablokované obrazné myšlení – je to vždy otázka konkrétní situace.

Otázka – Zajímá mě téma osvojení, adopce dětí, duchovní procesy při tom probíhající, důsledky pro biologické rodiče adoptovaného dítěte, pro sourozence. Jaké mohou být nebezpečí pro duchovní rozvoj všech členů rodiny při těchto případech? Jaké možnosti se mohou otevřít?

Již jsem zmínil, že hlavní úkol je, pokud se dítě narodilo ve špatné rodině, tak ochránit ho od jeho rodových egregorů. Takto ho ochránit lze pouze láskou. Reálná láska, to nejsou emoce ani city, ona je vždy vyjádřena v konkrétních situacích, v tom, že člověk brání katastrofám, které se mohou stát a pomáhá druhému člověku překonat následky jeho minulých nesprávných činností. To je univerzální jak vzhledem k osvojeným dětem, tak i vzhledem ke svým rodným dětem, tak i ve vztahu k takzvaným cizím lidem.

Otázka – Je očividné, že morální vzdělávání hraje významnou roli v životě společnosti, o čemž se nejednou mluví v materiálech Koncepce. Jaký vidíte přístup k této otázce? Jaké státní, veřejné instituce, čím se řídit, jakými konkrétními měřitelnými cíli by se mělo řídit ve státě, ve společnosti vyplňující tuto funkci?

Pokud vezmeme v úvahu život společnosti v historicky delších časových intervalech, tak všechny veřejné instituce, státnost, věda, systém vzdělávání – to je prodloužení institutu rodiny, jeho pokračování. O současném státu – je to soubor lidí

nekompetentních, neschopných, samolibých a jejich sebeuspokojování z nich dělá nepoučitelné idioty. Jednoduchý příklad. K tomu, aby bylo na základě Kirchhoffových zákonů možné vytvořit schéma peněžního oběhu, je potřeba 5 minut. K tomu, aby bylo možné pochopit, že pokud v systému existuje lichva, tak bude škrcen reálný sektor: věda, systém vzdělávání, zdravotní systém a všechno obyvatelstvo bude v situaci finančního otroctví, je na to potřeba dalších 10 minut. Nynější ústava Ruska existuje více než 20 let. Ani Duma, ani Rada federace, ani Centrální banka, která celou dobu dusí reálný sektor lichvářstvím, není ve stavu pochopit tuto prostou situaci, jež lze pochopit za 10 minut, pokud je zadána otázka, jak pracuje kreditně-finanční systém. To je ukazatel. Jinam cesta nevede. To, co řekl Lavrov na první press-konferenci, to je charakteristika toho, jak pracují naše veřejné instituce. Změnit tuto situaci je možné pouze změnou společnosti jako celku. Za to odpovídá institut rodiny. Opět, pokud hovoříme o perspektivách libovolného společenského rozvoje, tak analýza historické minulosti ukazuje, že budoucnost se vždy formuje ne na základě hlavní statistické masy, která žije na základě automatizmů a domácích zájmů, která nevychází za hranice svých zahrad nebo bytů. Budoucnost je vždy určována těmi menšinami, které jsou na obou koncích statistického rozdělení společnosti. Tyto menšiny buď kontrolovaly, stimulovaly vývoj katastrof jako například Adolf Hitler, nebo vytvářely předpoklady a realizovaly je k tomu, aby se společnost rozvíjela. Příkladem toho jsou ty bolševici, kteří opravdu byli bolševiky a ne marxisty.

Otázka – Je třeba vychovávat s určitými mantinely, nebo je třeba si vše zkusit, získat zkušenost?

Zákaz je někdy nepochybně nezbytný, protože pokud nepřijde zákaz, tak se děti mohou zranit nebo se zabít. Žijeme v takových podmínkách, ve kterých technosferní prostředí je nebezpečnější pro dítě než les nebo louka.

Otázka – Jak definovat konečný cíl ideálního morálního vzdělávání ve škole. To se týká předchozí otázky, srovnání s pionýrem.

Sen a cíl je jediný. Být člověkem. A jeho realizace je vždy konkrétní. A zde ještě jedna jemnost – být člověkem předpokládá vysokou úroveň profesionalizmu, ačkoliv není taková profese „dobrý člověk“. Pokud je člověk profesionálně nezpůsobivý v té oblasti, ve které působí, jeho profesionalita neroste, pokud se vyskytl v určité oblasti proti své vůli, ale vzhledem k okolnostem, je to, jemně řečeno, nedobrý člověk. Nu a my žijeme v době, kdy slogan „Made in Russia“ je vnímána jako varování před nebezpečím, jako doporučení k vzdálení se od toho předmětu, kde je slogan napsán.

Otázka – V čem jsou specifika v dětských zařízeních, domovech, internátech, školách pro nadané a podobně. Postupně mizí a vynořují se jiné, třeba pro problematické mladistvé. Ve všech případech se předpokládá výchova mimo rodinu, ale potřebujeme toto? Jak mohou být užitečné pro budoucí pokolení?

Výchova mimo rodinu může být užitečná pouze v tom případě, když rodina nemůže být postavena v případě nějakých katastrofických událostí, jako například po válce.

Vyrůstání v Suvorovských, Nachimovských učilištích se týkalo průměrně dětí od třetí třídy a bylo užitečné, protože tam byli vybíráni svého času nejlepší pedagogové. Tato učiliště mohla kompenzovat to, co nemohla dát rodina. Tím spíše, že v těchto učilištích působili i ti, kteří si ve válce vysloužili vysoké vojenské pozice. Nejvyšší vojenské hodnosti, to je když vojáci považují velitele za otce. Ale takových důstojníků a velitelů není bohužel mnoho. A v ostatních případech by dětská zařízení měla vymizet. Státní politika má být nasměrována na to, aby i sirotci byli vychováváni v rodinách. Rodina samozřejmě musí být plnohodnotná v aspektu výchovných praktik, formování charakteru u dětí, jakožto lidí.

Otázka – Jak se v dnešní situaci dobrat rozdílnému vzdělávání dívek a chlapců?

To už tu bylo. Tlačí to na systém vzdělávání a také na soudní řád.

Otázka – Nástroje fyzického trestání dětí za přestupky z pozice Koncepce společné bezpečnosti. Je možné trestat fyzicky, například řemenem chlapce a dívky? Jaké metody trestu jsou použitelné? Nebo by se nemělo trestat vůbec?

Otázka není ve fyzických trestech, ale v tom, k čemu se využívají fyzické tresty. Pedagogická kultura, která v sobě zahrnuje fyzické, tělesné tresty – to je orientace na zvířecí typ psychiky. Motivace potěšením a demotivace k určitému chování bolestí, strachem z bolesti. Pedagogická kultura by se měla vytvářet takovým způsobem, aby negenerovala strach. Ano, vznikají i situace, ve kterých pokud dáte dítěti pohlavek, tak to bude pro jeho dobro a nebude to vyvolávat strach. Ale pokud se v trestech projevuje rodičovská neschopnost vychovávat děti a tento způsob se stane systematickým, to je velmi špatné. Pohlavek daný příležitostně, to není systém, to je konkrétnost okolností, které nastaly a neměly by se již opakovat. A přísnost je vhodná ne vůči dětem, ale vůči sobě. Proto, pokud tato přísnost je vlastní rodičům vůči sobě samým, tak to děti přijmou jako normu, ne formálně, ale prostě formou napodobování rodičů. Pokud vše jde jako ve filmu Popelka, když Faina Ranevskaja říká: „Obecně lze, Popelko, říci, že tě mám nejraději ze svých dcer. K nim nemám jediné poznámky. A tebe vychovávám od rána do večera.“. To je krach pedagogické kultury.

To je v principu vše.

V takovém případě vám děkuji za pozornost. Obecně děkuji za to, že jste přišli. Pokud jsem na nějaké otázky neodpověděl, tak se nezmotebte, buďte vnímaví k životu, myslete sami. Budete-li upřímní, odpovědi dostanete. Děkuji.

Zdroje

- [1] Besedy o žívotě 1 Poznávací TV, Michail Veličko Titulky CZ [online]. 28.02.2018 [cit.2019-03-15]. Dostupné z: <https://youtu.be/whWSLj8DURA>. Kanál uživatele Jan Fiala.
- [2] Besedy o žívotě 2 Poznávací TV, Michail Veličko Titulky CZ [online]. 28.02.2018 [cit.2019-03-15]. Dostupné z: <https://youtu.be/cdGDrD-qtBs>. Kanál uživatele Jan Fiala.